

Arrest

nr. 102 015 van 29 april 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 13 december 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 november 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 maart 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN ROSSEM, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 13 januari 2012 en heeft zich vluchteling verklaard op 16 januari 2012.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 3 mei 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 30 oktober 2012.

1.3. Op 12 november 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen zou u over de Pakistaanse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Gujranwala (Provincie Punjab). U zou een Ahmadi zijn. Van februari 2007 tot augustus 2010 zou u gewerkt hebben voor het bedrijf 'OPI International' te Lahore (Pakistan). Uw baas, R. M. A. K. (...) zou tot de soennitische organisatie 'Jamaat-E-Islam' behoren. In augustus 2010 had u koorts en ging u een dag niet werken. Een vriend uit Sheikapura (Pakistan) zou naar uw werk gekomen zijn en gepraat hebben met uw baas. Hij zou aan uw baas verteld hebben dat u een Ahmadi bent. De volgende dag zou u naar kantoor gegaan zijn en u zou onmiddellijk ontslagen zijn. Zes maanden lang zou u getracht hebben werk te zoeken. Steeds zou u gevraagd zijn om een formulier in te vullen tot welke religieuze stekking u behoort. U zou telkens geschreven hebben dat u een Ahmadi bent, waardoor u nooit een job verkreeg. Uiteindelijk in februari of maart 2011 zou u een job gekregen hebben bij 'Eaglet Service Private Limited' te Islamabad (Pakistan). Dit reisagentschap werd geleid door R. M. (...) en hij was eveneens een Ahmadi. U zou te weten gekomen zijn dat de baas en zijn broer werden bedreigd door personen uit de Tribal Area's (Pakistan). Zes maanden eerder zouden deze personen gepoogd hebben de broer van de baas te ontvoeren maar ze ontvoerden een andere persoon, een politie-inspecteur, in zijn plaats. Daarop zouden de broer van de baas en de baas zelf naar het Verenigd Koninkrijk gevlucht zijn. U zou de leiding hebben verkregen over het reisagentschap. U zou dreigtelefoons ontvangen hebben van mensen uit de Tribal Area's. Ze zouden verteld hebben dat u zich moest bekeren tot de Islam ofwel zouden ze u doden. Daarop zou u contact opgenomen hebben met uw baas om te zeggen dat u het reisagentschap zou verlaten. U zou gestopt zijn met werken in oktober 2011 en u zou teruggekeerd zijn naar uw woonplaats te Sheikapura (Pakistan). Op zeven december 2011 zou u gehuwd zijn met S. A. (...), een in België geregulariseerde Pakistaanse waarmee u sinds oktober 2010 verloofd was. U zou Pakistan verlaten hebben op 13 januari 2012. U zou een vlucht genomen hebben naar België met een tussenstop in de Verenigde Arabische Emiraten. U zou in België aangekomen zijn op 13 januari 2012. U vroeg asiel aan in België op 16 januari 2012.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: uw originele identiteitskaart, uw originele geboorteakte, originele schooldiploma's, uw originele huwelijksakte, een origineel huwelijksformulier, een origineel formulier van uw gezinssamenstelling in België en algemene informatie over de Ahmadiya-gemeenschap in Pakistan.

B. Motivering

Na het gehoor door het CGVS dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van Subsidiäre Bescherming aannemelijk te maken en wel om volgende redenen.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute. Uit de stukken in het administratief dossier en uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht.

Uit informatie verkregen van het United Kingdom Border Agency (UKBA), waarvan een kopie zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat u in het bezit bent geweest van een Pakistaans paspoort en dat u met dit paspoort een visum heeft aangevraagd en ook verkregen voor het Verenigd Koninkrijk (zie document 1, blauwe map).

U heeft deze informatie echter verzwegen voor de Belgische asielinstanties. U verklaarde in het kader van uw asielaanvraag in België voor de Dienst Vreemdelingenzaken ("DVZ") **ten eerste** dat u Pakistan zou verlaten hebben op 13 januari 2012 en dat u per vlucht via de Verenigde Arabische Emiraten naar België reisde. **Ten tweede** gaf u aan dat u op 13 januari 2012 in België aankwam. **Ten derde** stelde dat u nooit elders in de Europese Unie (EU) verbleef of in het bezit was van visa of verblijven in andere lidstaten van de EU. **Ten vierde** stelde u dat uw broer in Pakistan verblijft (zie verklaring "DVZ", punt 1-35).

Daarnaast hebt u ook tijdens het gehoor op het CGVS in eerste instantie deze verklaringen volgehouden. Zo gaf u aan dat u Pakistan voor de eerste keer verliet op **13 januari 2012** (zie gehoorverslag CGVS p.6). Pas toen het CGVS u uitdrukkelijk de vraag stelde of u ooit in het buitenland verbleef, gaf u aan dat u een week in het Verenigd Koninkrijk verbleef. U zou in het VK aangekomen zijn op **6 januari 2012** (zie gehoorverslag CGVS p.6). Niettegenstaande u het verblijf in het VK uiteindelijk wel hebt vermeld ten aanzien van het CGVS, ondermijnt deze vaststelling verder uw algehele geloofwaardigheid. Het CGVS hechte weinig geloof aan het tijdstip dat u in het VK zou

hebben verbleven (zie gehoorverslag CGVS p.17). Uiteindelijk gaf u aan dat u Pakistan verliet op **10 december 2011** voor het VK en dat u sinds **21 december 2011 in België verblijft**, wat haaks staat op uw initiële verklaringen bij de "DVZ" aangaande uw datum van aankomst in België. Aldus probeerde u opnieuw de Belgische asielinstanties te misleiden. **Betreffende uw broer**, stelde u eerst dat hij in Pakistan verblijft (zie gehoorverslag CGVS p.4). Toen het CGVS u confronteerde met informatie waarover het beschikte namelijk de vermoedelijke Facebook account van uw broer, gaf u aan dat uw broer sinds 9 jaar in Duitsland verblijft en dit ondanks uw eerdere beweringen dat uw broer nog in Pakistan verblijft (zie gehoorverslag CGVS p.18 en document 4, blauwe map). Er kan dan ook worden vastgesteld dat u meermaals getracht heeft om op intentionele wijze de Belgische asielinstanties te misleiden. U verzweeg deze feiten niet enkel, u heeft er ook over gelogen. Uw leugens over zulke cruciale elementen ondermijnen op fundamentele wijze uw algehele geloofwaardigheid. Er dient in dit kader nog op te worden gewezen dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. De problemen die u aanhaalde, zouden wel waarachtig zijn.

U bent geboren in een familie die Ahmadi is en u bent ook gehuwd binnen uw geloofsgemeenschap. Er wordt niet getwijfeld aan uw bewering Ahmadi te zijn, maar u toont geen persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aan en wist uw persoonlijke vrees voor vervolging dan ook niet aannemelijk te maken. Hoewel het CGVS erkent dat Ahmadis in Pakistan potentieel problemen kunnen hebben, wijzen onderstaande vaststellingen erop dat aan de door u ingeroepen problemen met name dat u ontslagen werd omwille van uw geloof, gediscrimineerd werd bij het zoeken naar werk én dat u werd bedreigd door extremisten tijdens het uitoefenen van uw tweede job geen geloof kan worden gehecht.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor de bedrijven 'OPI International' of 'Eaglet Service Private Limited' hebt gewerkt. Bijgevolg kan ook geen geloof worden gehecht aan de problemen die u ten gevolge van deze activiteiten zou hebben gekend. Zo legde u geen enkel document neer dat u werkte voor 'OPI International'. Nochtans doorliep u een sollicitatieprocedure, werkte u gedurende een lange tijd voor dit bedrijf en ontving u een loon (zie gehoorverslag CGVS p.9, p.10, p.11 en p.19). Er kan dan ook verwacht worden dat u hiervan enige documenten kan voorleggen. Aangaande uw bewering dat u werkte voor 'Eaglet Service Private Limited' kunnen de volgende opmerkingen geformuleerd worden. U zou een opleiding gevolgd hebben maar u legde geen documenten neer zoals cursussen, diploma's, informatie over de opleiding of dergelijke (zie gehoorverslag CGVS p.12). Het is opmerkelijk dat u, gegeven de bewering dat u nog niet lang in dienst was, al onmiddellijk de leiding kreeg over het reisagentschap (zie gehoorverslag CGVS p.13). U zou de financiën geregeld hebben maar wederom legde u hiervan geen documenten neer (zie gehoorverslag CGVS p.14). Eveneens opmerkelijk is dat u, eerst stelde dat uw loon cash werd betaald maar nadat er u op werd gewezen dat uw baas in het VK verblijft en het dan bevreemdend is dat u cash zou worden uitbetaald, gaf u aan dat u een bankrekeningnummer hebt (zie gehoorverslag CGVS p.15). Wat hier ook van zij, u legde geen loonfiches, noch rekeninguittreksels voor. Het CGVS gaf uw emailadres in op Facebook. Het CGVS confronteerde u met de gevonden Facebook account en u bevestigde dat dit uw account betrof. Als het CGVS u vraagt waarom u op Facebook beweert voor het bedrijf 'Outsource Partners International' gewerkt te hebben, stelde u dat op Facebook niet alles waar is (zie gehoorverslag CGVS p.18). Dit kan niet overtuigen, immers waarom zou u daarover niet de waarheid vertellen op uw persoonlijke Facebook account. Dat u werkelijk voor deze twee bedrijven heeft gewerkt, kan dan ook ernstig worden betwijfeld. Dit ondermijnt dan ook het geloof in uw problemen die onlosmakelijk verbonden zijn aan uw betrekkingen bij deze bedrijven.

Verder dient te worden opgemerkt dat u niet op een objectieve manier kan staven dat uw beweerd baas verbonden is aan 'Jamaat-E-Islam' (zie gehoorverslag CGVS p.11). Het blijft dan ook bij een blote bewering. Daar u al eerder ontdekte dat uw baas tot die extremistisch- religieuze groepering behoorde, is het bevreemdend dat u als Ahmadi, voor hem zou blijven werken (zie gehoorverslag CGVS p.11). U was ook zeer onduidelijk over de telefonische bedreigingen die u zou hebben ontvangen toen u werkte voor 'Eaglet Service Private Limited'. Hoewel u dreig telefoons kreeg, kan u niet zeggen wie de persoon aan de lijn was of welke organisatie die persoon vertegenwoordigde (zie gehoorverslag CGVS p.14). U stelde dat het mensen uit de tribale gebieden waren, vervolgens waren het jihadi's, dewelke veralgemeningen zijn, die u niet wist te concretiseren (zie gehoorverslag CGVS p.14). Bovendien veralgemeent u dat iedereen in de tribale gebieden zich bezig zou houden met terrorisme. Het is zeer bevreemdend dat u niet kan verduidelijken door wie of door welke terroristische groepering u zich bedreigd zou voelen.

Voorts beweerde u gediscrimineerd te worden op basis van uw geloof tijdens uw zoektocht naar werk. U stelde dat u telkens een formulier diende in te vullen waarop u steeds Ahmadi als religie aangaf (zie gehoorverslag CGVS p.10). Het is merkwaardig dat u dit diende te doen bij de zoektocht naar werk. Immers toen u uw paspoort aanvraag bij een overheidsinstantie diende u uw religie niet in te vullen, hoewel dit toch specifiek gevraagd wordt. Ze zouden aan de hand van uw naam gedacht hebben dat u een soennitische moslim was (zie gehoorverslag CGVS p.7). Noch legde u een curriculum vitae voor wat bevreemdend is, gezien u beweerde meermaals en langdurig op zoek geweest te zijn naar werk (zie gehoorverslag CGVS p.12).

Vervolgens dient er te worden vastgesteld dat u geen asielaanvraag hebt ingediend in het Verenigd Koninkrijk hoewel u hiertoe wel de kans had. Toen u werd gevraagd waarom u dit niet gedaan hebt, antwoordde u dat u naar België wilde komen (zie gehoorverslag CGVS p.7). Dit is echter geen afdoende reden. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij zo snel mogelijk een asielaanvraag indient. Het feit dat u eerst naar België bent gereisd en daar pas een asielaanvraag hebt ingediend terwijl u hiertoe ook de mogelijkheid had in het Verenigd Koninkrijk is een indicatie dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en ondermijnt als dusdanig verder de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vrees. De oprechtheid van uw beweerde vrees wordt door volgende vaststellingen verder ondermijnt. U zou momenteel aan het pogen zijn om uw huwelijk voor de Belgische wet te laten legaliseren. Meermaals tijdens het gehoor voor het CGVS verwijst u naar uw huwelijk maar dat het voor uw echtgenote als studente moeilijk is om een visum voor u te verkrijgen (zie gehoorverslag CGVS p.2, p.5 en p.7). Dit doet eerder vermoeden dat u hier gewoon eender welk verblijfsrecht tracht te verwerven. Het CGVS stipt aan dat u sinds 21 december 2011 op Belgisch grondgebied verblijft en dat u pas op 16 januari 2012 asiel hebt aangevraagd (zie gehoorverslag CGVS p.18). De laattijdigheid van uw asielaanvraag doet dan ook zeer sterk afbreuk aan uw geloofwaardigheid. Mocht er geloof aan deze door u beweerde vrees kunnen worden gehecht kan er toch van worden uitgegaan dat u zich bij aankomst in België onmiddellijk, of quasi onmiddellijk, tot de bevoegde autoriteiten zou wenden om bescherming te vragen, te meer er uit uw verklaringen blijkt dat u hier contact had met personen die op de hoogte waren van het bestaan van de asielprocedure (uw schoonfamilie).

Gezien al deze vaststellingen kan er geen geloof meer worden gehecht aan het door u aangehaalde asielrelaas. U verwees tevens naar de algemene situatie van Ahmadi's in Pakistan. Er dient te worden opgemerkt dat een loutere verwijzing naar een algemene situatie niet volstaat om te spreken van een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade (zoals bedoeld in artikel 48/4 §2 a) en b) van de vreemdelingenwet), vermits dit risico in concreto dient te worden aangetoond. De algemene artikels over de situatie van Ahmadi's in Pakistan voegen dan ook niets toe aan uw individuele asielaanvraag (zie document 7, groene map). Het CGVS erkent dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een bij periodes open strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw dossier blijkt dat het hier over een zeer lokaal conflict gaat dat zich voornamelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan (zie document 2, blauwe map). Daar u niet uit deze regio afkomstig bent, is het dan ook niet aannemelijk dat dit conflict uw terugkeer naar Pakistan in de weg zou staan. U komt dan ook niet in aanmerking voor de bescherming geboden door de Conventie van Genève noch voor Subsidiaire Bescherming.

De overige door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin zouden doen ombuigen. Uw identiteitsdocumenten (zie document 1 en 5, groene map) kunnen aanvaard worden aangezien uw identiteit hier niet wordt betwist. Uw huwelijksaktes (zie document 2 en 3, groene map) kunnen zondermeer aanvaard worden, evenals de samenstelling van uw gezin (zie document 4, groene map) en uw schooldiploma's (zie document 6, groene map).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel meent verzoeker dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de algemene beginselen van behoorlijk bestuur schendt, meer bepaald het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht, zijnde een schending van de formele motiveringsplicht, van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Na een theoretische uiteenzetting aangaande elk van de genoemde beginselen, citeert verzoeker de definitie van een 'vluchteling' zoals weergegeven in de Conventie van Genève van

1951 (hierna: vluchtelingenverdrag) en argumenteert hij dat hij ervan overtuigd is dat hij aan deze omschrijving voldoet en dan ook niet begrijpt waarom het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) een negatieve beslissing heeft genomen met betrekking tot zijn asielaanvraag, dat de huidige beslissing dan ook een schending inhoudt van de artikels 1 en 2 afdeling A van het vluchtelingenverdrag. Uit zijn toelichting bij het middel leidt de Raad eveneens af dat verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht, het rechtszekerheidsbeginsel, artikel 3 EVRM en artikel 48/4, §2, a), b) en c) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) aanvoert.

2.1.1. In een eerste onderdeel genaamd '*M.b.t. de weerlegging en de uiteenzetting van de elementen uit de motivatie van de bestreden beslissing*', bekritiseert hij verschillende motieven van de bestreden beslissing.

2.1.1.1. Aangaande de visumaanvraag in het Verenigd Koninkrijk wenst verzoeker duidelijk te maken dat hij zijn visumaanvraag helemaal niet wenste te verbergen, dat hij tijdens het eerste interview, door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ), de vraag kreeg of hij al eerdere asielaanvragen had ingediend en dat hij antwoordde naar waarheid. Verzoeker is van mening dat het CGVS hem beticht van leugens en dat dit flagrant onwaar is, dat hij niet de intentie had om zijn visumaanvraag te verbergen of onjuiste verklaringen af te leggen, dat integendeel zelfs, hij er op attent gemaakt werd best zo kort en concreet mogelijk te antwoorden op de vragen tijdens het eerste interview van DVZ, dat hij dit ook gedaan heeft en bijgevolg niet begrijpt waarom het CGVS dit punt nu aanhaalt in de beslissing. Verzoeker is ervan overtuigd dat hij steeds zijn volle medewerking heeft verleend bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en niet kan begrijpen waarom dit nu tegen hem gebruikt wordt, dat hij niet begrijpt hoe het CGVS tot de conclusie '*Niettegenstaande u het verblijf in het VK uiteindelijk wel hebt vermeld ten aanzien van het CGVS, ondermijnt deze vaststelling verder uw algehele geloofwaardigheid*' kan komen. Als eerste wenst verzoeker op te merken dat hij helemaal niet gelogen heeft over zijn verblijf in het Verenigd Koninkrijk, dat het hem nooit werd gevraagd en hij ten tweede niet begrijpt waarom het feit dat hij reeds met een studentenvisum naar het Verenigd Koninkrijk gereisd heeft afbreuk doet aan zijn asielrelaas. Dit wijst, volgens verzoeker, op het feit dat het CGVS zijn dossier slechts oppervlakkig heeft bekeken en dat zij rekening diende te houden met de motieven van verzoeker om zijn land van herkomst te ontvluchten.

2.1.1.2. Aangaande de reisweg, stelt verzoeker dat mensenhandel een verborgen maar aanwezige criminele tak is in Pakistan, dat hij geen andere keuze zag dan via deze wijze naar het Verenigd Koninkrijk te vluchten en dit uit angst, dat hij zijn land van herkomst diende te verlaten uit angst voor zijn leven, dat hij geen andere uitweg zag dan zich te richten tot een smokkelaar die hem in het bezit kon stellen van een visum voor het Verenigd Koninkrijk. Verzoeker geeft aan dat zijn echtgenote zich in België bevindt waardoor hij doorreisde naar België om bij haar te kunnen zijn, dat hij immers de hele reisweg aflegde om in België te geraken, dat het dan ook onredelijk is van het CGVS om zijn aanvraag te weigeren omdat er niet gelooft wordt welke reisweg hij heeft afgelegd om in België te geraken, dat door te twifelen aan de reisweg de gegrondheid niet is onderzocht, dat hij immers gevlucht is uit angst voor zijn leven. Verzoeker meent dat hieruit volgt dat deze beslissing niet op degelijke wijze is gemotiveerd en daarbij de materiële motiveringsplicht schendt, waarna verzoeker een theoretische uiteenzetting aangaande de materiële motiveringsplicht aanhaalt. Volgens verzoeker mag zijn reisweg de beslissing van het CGVS niet beïnvloeden, dat deze immers niets te maken heeft met zijn asielrelaas en zijn gegronde vrees voor vervolging in Pakistan, dat het dan ook kennelijk onzorgvuldig is van het CGVS om haar beslissing hieromtrent te motiveren, dat dit wijst op het feit dat het CGVS zijn dossier slechts oppervlakkig heeft bekeken en dat zij rekening diende te houden met de motieven van verzoeker om zijn land van herkomst te ontvluchten. Verzoeker vervolgt dat hij Pakistan heeft moeten ontvluchten uit schrik voor zijn leven, dat hij geen andere keuze zag dan het land te verlaten met behulp van een visum voor het Verenigd Koninkrijk. Verwijzend naar een arrest van de Raad van State van 4 december 2008, waarin wordt gesteld dat zelfs bij fraude de vrees voor vervolging dient te worden gecontroleerd en er aldus een belang is aangetoond bij het onderzoek van de asielaanvraag, stelt verzoeker dat de verwerende partij het rechtszekerheidsbeginsel dient te respecteren en zijn gegronde vrees voor vervolging wel degelijk dient te onderzoeken.

2.1.1.3. Aangaande de verblijfplaats van zijn broer, wenst verzoeker op te merken dat hij wel degelijk gesteld heeft dat zijn broer nog in Pakistan verbleef, doch reeds sinds 9 jaar in Duitsland verblijft, dat de asielprocedure van zijn broer in Duitsland nog steeds lopende is en dat hij zijn broer niet in de problemen wou brengen door zijn verklaringen en daarom stelde dat hij zich nog in Pakistan bevond, dat

deze leugenachtige verklaring zijn asielrelaas niet ongeloofwaardig maakt, dat de verblijfplaats van zijn broer niets te maken heeft met zijn redenen om Pakistan te verlaten, dat het kennelijk onredelijk is van het CGVS om dit nu aan te halen in haar beslissing.

2.1.1.4. Betreffende zijn werk voor 'OPI International', begrijpt verzoeker niet hoe zijn carrière in twijfel kan getrokken worden door het CGVS. Hij wenst op te merken dat, in tegenstelling tot wat het CGVS stelt, de Facebook-account van verzoeker zijn verhaal juist bevestigt, dat zoals het CGVS stelt, de Facebook-account van verzoeker het bedrijf 'Outsource Partners International' vermeldt als werkgever, dat dit dan ook bevestigt dat verzoeker werkt voor 'OPI International', dat hij niet begrijpt waarom het CGVS het tegendeel kan beweren. Bovendien is het volgens verzoeker begrijpelijk dat hij zijn laatste werkgever, nl. Eaglet Service Private Limited niet vermeldt op zijn Facebook-account, dat zoals het CGVS stelt, dat bedrijf immers onlosmakelijk verbonden is met zijn asielrelaas. Verzoeker vervolgt dat hij werd bedreigd en lastiggevallen toen hij voor dit bedrijf werkte, dat het bijgevolg niet onredelijk is om dit bedrijf (verzoeker bedoelt waarschijnlijk 'niet') te vermelden op zijn Facebook-account, dat hij immers werd lastiggevallen op zijn werk en hij zichzelf diende te beschermen en bijgevolg geen band wou creëren die terug te vinden was door de leden van de Tribal Areas. Hij is dan ook van mening dat zijn Facebook-account wel degelijk zijn verklaringen bevestigt en hij bijgevolg niet kan begrijpen hoe het CGVS het tegendeel kan beweren.

2.1.1.5. Aangaande het feit dat hij geen asielaanvraag indiende in het Verenigd Koninkrijk, merkt verzoeker op dat zijn vrouw over een verblijfsrecht in België beschikt, dat dit ook geweten is door het CGVS, dat het duidelijk moet zijn voor de bevoegde instanties waarom hij naar België vluchtte om hier asiel aan te vragen, dat hij zich immers wenste te voegen met zijn vrouw. Verzoeker stelt dat hij zijn land diende te verlaten uit schrik voor zijn leven, dat hij geen andere keuze had dan zich te richten tot een smokkelaar die hem in het bezit stelde van een studentenvisum zodat hij het land kon verlaten, dat het van het CGVS niet redelijk is om te stellen dat verzoeker maar asiel moest aanvragen in het Verenigd Koninkrijk, dat zijn vrouw immers in België verblijft, dat hij inderdaad volgens de redelijke verwachtingen heeft gehandeld en zo snel mogelijk een asielaanvraag heeft ingediend van zodra dit mogelijk was. Betreffende de opmerking van het CGVS dat de laattijdigheid van verzoekers asielaanvraag zijn geloofwaardigheid ondermijnt, wijst verzoeker op de site van Kruispunt-migratie dat vermeldt dat zowel de vreemdelingen die legaal als illegaal zijn binnengekomen, een asielaanvraag kunnen indienen, zo snel mogelijk na de binnenkomst. Verzoeker meent dat hij zich aan deze voorwaarde heeft gehouden en zo vlug mogelijk een asielaanvraag heeft ingediend en hij bijgevolg niet begrijpt waarom dit nu tegen hem gebruikt wordt, dat het onredelijk is van het CGVS om te stellen dat hij 'maar' asiel moest aanvragen in het Verenigd Koninkrijk, dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht uit schrik voor zijn leven, dat hij een smokkelaar contacteerde om Pakistan te kunnen verlaten, doch doorreisde naar België om bij zijn echtgenote te kunnen zijn, dat hij dan ook niet begrijpt waarom dit nu tegen hem gebruikt wordt in de beslissing. Bovendien, stelt verzoeker, is hij niet verplicht om een asielaanvraag in te dienen in het Verenigd Koninkrijk, dat het feit dat hij ervoor gekozen heeft dit in België te doen hem niet mag weerhouden worden, dat dit geen invloed mag hebben op de beslissing die het CGVS dient te nemen in verband met de gegronde vrees van verzoeker om terug te keren naar zijn land van herkomst.

2.1.2. In een tweede onderdeel genaamd '*M.b.t. het asielrelaas van verzoeker*', meent verzoeker dat de beslissing van het CGVS onvoldoende gemotiveerd is, dat het CGVS er immers niet in slaagt om de gegronde vrees voor vervolging van verzoeker te onderzoeken, dat de beslissing van het CGVS hier dan ook zwaar in gebreke blijft door geen rekening te houden met de grond van de aanvraag, namelijk 'kan verzoeker terugkeren naar zijn land van herkomst?', dat het CGVS de gegronde vrees van verzoeker diende te beoordelen in zijn beslissing, en dat het feit dat zij dit niet heeft gedaan een schending uitmaakt van de formele motiveringsplicht, dat het CGVS letterlijk vermeldt in zijn beslissing dat ze niet twijfelt aan de bewering dat verzoeker een Ahmadi is en dat Ahmadi in Pakistan problemen hebben, dat zij er toch in faalt hier rekening mee te houden in de beslissing, dat het juist is omdat hij lid is van de Ahmadiyya gemeenschap, wat niet wordt betwist door het CGVS, dat hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst, dat het CGVS flagrant de motiveringsplicht schendt door niet te onderzoeken wat de gevolgen zijn voor verzoeker om als Ahmadiyya in Pakistan te moeten overleven. Verzoeker verwijst dienaangaande naar een arrest van het Europees Hof van 5 september 2012 en vervolgt dat wat van belang is, is of hij zijn geloof actief beleeft, dat het duidelijk is uit de voorgelegde stukken dat hij zich actief inzet in de Ahmadiyya gemeenschap, dat er nog steeds een aantal wettelijke beperkingen zijn die worden opgelegd door de Pakistaanse overheid en deze dan ook een schending uitmaken van artikel 9 EVRM. Na de citering van voornoemde bepaling, stelt verzoeker dat de verwerende partij dit niet onderzoekt in zijn beslissing en hij bijgevolg niet begrijpt hoe het CGVS tot

deze beslissing is gekomen, dat uit het voorgaande blijkt dat de formele motiveringplicht is geschonden, waarna hij een theoretische uiteenzetting aangaande dit beginsel aanhaalt en stelt dat dit *in casu* niet gebeurd is en dat de verwerende partij moest motiveren waarom hij niet voldoet aan de vluchtelingenstatus.

2.1.3. In een derde onderdeel *'M.b.t. de toekenning van de status van vluchteling aan verzoeker, gelet op het bestaan in zijn hoofde van gegronde vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst'*, zet verzoeker, na de citering van de definitie van een vluchteling volgens artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag, uiteen waarom hij meent te voldoen aan de criteria van het vluchtelingenverdrag.

2.1.3.1. Betreffende de 'gegronde vrees voor vervolging' stelt verzoeker dat de situatie in Pakistan nog steeds heel gevaarlijk is en de Pakistaanse autoriteit er niet in slaagt om de veiligheid van burgers te garanderen. Verzoeker stelt dat indien hij dient terug te keren naar zijn land van herkomst artikel 3 EVRM zal geschonden worden, dat elke staat een beschermingsplicht heeft ten opzichte van mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan, dat dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaagd wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van de staat zelf, dat het CGVS erin faalt de situatie in het land van herkomst van verzoeker te onderzoeken. In bijlage voegt verzoeker verschillende rapporten van onafhankelijke mensenrechtenorganisaties die het tegengestelde bevestigen. Verzoeker stelt dat hij geen bescherming heeft in zijn land van herkomst, dat ook Buitenlandse Zaken afraadt om naar Pakistan te reizen omwille van ernstige onlusten, dat er veel te veel vragen en risico's zijn die onduidelijk zijn en die maken dat het geweld elke dag opnieuw kan uitbreken in al zijn hevigheid, dat het onverantwoord is om in dergelijke omstandigheden burgers terug te sturen en hen bloot te stellen aan dergelijke gevaarlijke situaties. Verzoeker begrijpt dan ook niet hoe het CGVS aan de stelling komt dat verzoeker veilig zou zijn in zijn land van herkomst, dat het duidelijk is dat de situatie in Pakistan nog steeds zeer onveilig is en de veiligheid van verzoeker niet kan gegarandeerd worden.

2.1.3.2. Betreffende de 'persoonlijke vervolging' argumenteert verzoeker dat het vluchtelingenverdrag verklaart dat er een gegronde vrees voor vervolging moet bestaan wegens het ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of het hebben van een politieke overtuiging, dat hij volledig aan deze voorwaarde voldoet, dat hij immers een doelwit vormt omwille van zijn geloofsovertuiging. Na het citeren van enkele zinnen uit een arrest van het Europees Hof van 5 september 2012, stelt verzoeker dat volgens artikel 298c van het Pakistaanse strafwetboek leden van de Ahmadiyya gemeenschap met een gevangenisstraf van maximum drie jaar of met een boete bestraft worden indien zij beweren moslim te zijn, hun geloof met de islam vereenzelvigen, hun godsdienst prediken of propageren of anderen uitnodigen zich bij hun godsdienst aan te sluiten, dat het dus duidelijk mag zijn dat er inderdaad een werkelijk gevaar dreigt voor verzoeker, indien hij terug dient te keren naar zijn land van herkomst, dat hij immers reeds fysiek is aangevallen omwille van zijn geloof en een doelwit zal vormen voor de autoriteiten, dat het Europees recht bovendien verklaarde dat, indien betrokkene bij zijn terugkeer naar zijn land van herkomst op grond van een godsdienstige praktijk een daadwerkelijk gevaar voor vervolging loopt, de vluchtelingenstatus moet worden verleend, dat hij het gevaar uit de weg kan gaan door af te zien van bepaalde godsdienstige handelingen in beginsel niet relevant is. Verzoeker meent dan ook dat het duidelijk mag blijken dat een persoonlijke vrees voor vervolging bestaat in zijn hoofde en dat hij de vluchtelingenstatus absoluut nodig heeft.

2.1.3.3. Aangaande de 'onmogelijkheid om de bescherming van zijn land in te roepen' stelt verzoeker dat ook dit criterium zonder enige twijfel in zijn hoofde vervuld is, dat het juist is omdat hij de bescherming van zijn eigen land/overheid niet kan inroepen dat hij gevlucht is uit zijn land van herkomst, dat hij zich niet kan wenden tot de politie, dat het zijn lokale autoriteiten zelf zijn die naar hem op zoek zijn en dat zijn geloofsbelijdenis immers strafbaar is volgens het Pakistaanse strafrecht. Volgens verzoeker zijn de Pakistaanse autoriteiten één van de meest corrupte in de wereld, wordt dit ook bevestigd door de SRB, door verzoeker toegevoegd, die door de verwerende partij in andere dossiers wordt toegevoegd en is het duidelijk dat hij de bescherming van zijn land niet kan inroepen, dat hij immers door hen gezocht wordt.

3.1.4. In een vierde onderdeel *'M.b.t. de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus'* argumenteert verzoeker dat de materiële motiveringplicht geschonden werd door het Commissariaat-generaal aangezien men hem gewoon afwijst om het subsidiaire beschermingsstatuut toe te kennen zonder enige gegronde uitleg of wettige motivatie of zonder daarbij zijn echte individuele redenen na te gaan. Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing omtrent zijn visumaanvraag in het Verenigd Koninkrijk

motiveert en zijn werkervaring in twijfel trekt, alsook een klein stuk over de geloofwaardigheid van de documenten motiveert, doch nalaat te motiveren waarom zoeker ook niet de subsidiaire bescherming kan worden toegekend, dat het CGVS in haar beslissing dient te motiveren waarom hij ook niet in aanmerking komt voor het subsidiaire beschermingsstatuut, dat men bezwaarlijk kan stellen dat (niet) wordt gemotiveerd waarom hij eveneens het subsidiaire beschermingsstatuut wordt geweigerd. Verzoeker vervolgt dat indien men zijn dossier grondig onderzoekt niet ernstig kan getwijfeld worden aan het feit dat hij wel degelijk afkomstig is uit Pakistan en problemen kent en niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst. Verzoeker meent dan ook dat uit de motivering niet blijkt dat artikel 48/4, §2, a), b) en c) onderzocht werd, terwijl daar in de context van verzoeker wel degelijk voldoende redenen voor zijn, dat de motivering van het CGVS manifest ontoereikend is op dit vlak, dat het CGVS verplicht is alle elementen te onderzoeken op hun belang ten aanzien van zowel het vluchtelingenstatus als het statuut van subsidiaire bescherming, dat men nooit heeft onderzocht of hij niet in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming, dat het CGVS hier dan ook in gebreke is gebleven, dat het CGVS een negatieve beslissing nam met betrekking tot de asielaanvraag zonder evenwel na te gaan of hij in aanmerking komt voor het subsidiaire beschermingsstatuut, dat indien het CGVS van mening is dat de personen niet beantwoorden aan de definitie van vluchteling dient te worden nagegaan of zij eventueel in aanmerking komen voor de subsidiaire bescherming, dat het CGVS hier in gebreke is gebleven en de bepalingen het subsidiaire beschermingsstatuut heeft miskend. Vervolgens poneert verzoeker dat hij de subsidiaire bescherming nodig heeft, dat indien het CGVS van mening is dat de persoon niet beantwoordt aan de definitie van vluchteling dient te worden nagegaan of hij eventueel in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming. Na een uiteenzetting over de subsidiaire bescherming stelt verzoeker dat indien hij dient terug te keren, hij schrik heeft dat hij slachtoffer zal zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst of ernstige bedreiging van zijn leven of persoon riskeert, dat een dergelijke behandeling in strijd is met artikel 3 EVRM, dat door de beslissing van het CGVS de bepalingen van het subsidiaire beschermingsstatuut miskend worden aangezien zij geen afdoende motivering aangeeft waarom zij verzoeker weigert, dat men niet eens onderzoekt of motiveert waarom hij niet in aanmerking komt, dat beide statuten dienen onderzocht en gemotiveerd te worden, dat het CGVS de plicht heeft elk dossier individueel en grondig te onderzoeken, dat het CGVS dit in geval van verzoeker nagelaten heeft te doen, dat de beslissing dan ook een flagrante schending van de materiële motiveringsplicht is, dat ze op geen enkele wijze motiveert waarom verzoeker geen subsidiaire bescherming krijgt, dat op dit ogenblik, zeker gezien de omstandigheden, en het gebrek aan zekerheid, het onmogelijk is om terug te keren naar Pakistan, dat verzoeker werkelijk bescherming nodig heeft gelet op zijn situatie, dat de bestreden beslissing met betrekking tot de subsidiaire bescherming, dat een apart statuut vormt, niet afdoende gemotiveerd, dat het voldoende is een risico te lopen om in aanmerking te komen voor het statuut, dat dit bij hem het geval is, dat hij dan ook de subsidiaire bescherming nodig heeft. Zoals reeds veelvuldig aangehaald, herhaalt verzoeker dat de motivering van het CGVS manifest ontoereikend is op dit vlak en niet redelijk te verantwoorden gelet op de situatie van het land van herkomst van verzoeker, dat door de beslissing van het CGVS de bepalingen van het subsidiaire beschermingsstatuut, gelet op het voorgaande, miskend worden aangezien zij geen afdoende motivering aangeven waarom zij verzoeker weigeren, dat de beslissing dan ook een flagrante schending van de materiële motiveringsplicht is. Ook stelt verzoeker ten slotte nog eens dat op dit ogenblik, gezien de omstandigheden en het gebrek aan zekerheid, het onmogelijk is om terug te keren naar Pakistan.

Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te willen hervormen, hem de status van vluchteling te willen toekennen, minstens het subsidiaire beschermingsstatuut, minstens de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor verder onderzoek.

Bij het verzoekschrift voegt verzoeker volgende stavingsstukken:

- Subject Related Briefing 'PAKISTAN – Algemene veiligheidssituatie' van 29 oktober 2011
- Annual report 2012 Pakistan, Amnesty International
- Reisadvies Buitenlandse Zaken van 10 februari 2012, geldig op 13 december 2012
- Country Summary, januari 2012, Pakistan, Human Rights Watch
- Arrest van het Europees Hof van 5 september 2012
- Auditeursverslag Raad van State A/A.190.210/XIV-30.643 van 4 december 2008.

2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht

hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing, die juridisch gesteund is op de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, volledig kent. Verzoeker maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen, zoals ook blijkt uit de toelichting bij zijn middel, de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, a.w., nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is evenmin zijn taak zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een kandidaat-vluchteling correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over diens leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, diens identiteit en nationaliteit, plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/3 en 48/4 vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1 en 2 van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004).

2.5.1. Vooreerst stelt de Raad vast dat het betoog van verzoeker dat hij zijn visumaanvraag niet wou verbergen, niet kan overtuigen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker een aantal essentiële zaken heeft verzwegen voor de Belgische asielinstanties. Waar verzoeker aanvankelijk verklaarde dat hij nooit een paspoort heeft gehad en reisde met een vals paspoort (verklaring DVZ, punten 18-21), blijkt uit informatie van het United Kingdom Border Agency, dat zich in het administratief dossier bevindt, dat verzoeker in het bezit werd gesteld van een Pakistaans paspoort en dat hij met dit paspoort een studentervisum heeft aangevraagd en ook verkregen heeft voor het Verenigd Koninkrijk. Verzoeker

heeft deze informatie in eerste instantie echter verzwegen voor DVZ. Eveneens blijkt dat verzoeker gepoogd heeft een verblijf in het Verenigd Koninkrijk achter te houden. Verzoeker verklaarde aanvankelijk immers dat hij pas op 13 januari 2012 Pakistan heeft verlaten en dat hij diezelfde dag in België is aangekomen via de Verenigde Arabische Emiraten (verklaring DVZ, punt 35). Tijdens het gehoor op het CGVS gaf verzoeker toe, en dit na de uitdrukkelijke vraagstelling of hij ooit in het buitenland verbleef, dat hij een week in het Verenigd Koninkrijk heeft verbleven (gehoorverslag CGVS, p. 6).

Waar verzoeker meent dat hij helemaal niet gelogen heeft over zijn verblijf in het Verenigd Koninkrijk tijdens zijn gehoor op DVZ gezien het hem nooit gevraagd werd, stelt de Raad vast dat uit de verklaring afgenomen van verzoeker op DVZ duidelijk blijkt dat verzoeker gevraagd werd naar zijn reisroute, waarbij hij verklaarde op 13 januari 2012 Pakistan te hebben verlaten en diezelfde dag, via de Verenigde Arabische Emiraten, in België te zijn aangekomen, zonder enige melding van zijn verblijf in het Verenigd Koninkrijk (verklaring DVZ, punt 35). Hieruit blijkt dat aan verzoeker een expliciete vraag werd gesteld en dat hij wel degelijk de kans heeft gekregen melding te maken van zijn verblijf in het Verenigd Koninkrijk.

Van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Het feit dat verzoeker nagelaten heeft dit te doen en essentiële elementen heeft verzwegen, ondermijnt zijn algehele geloofwaardigheid en tast de ernst van de door hem aangehaalde vrees aan. Waar verzoeker nog stelt dat hij zijn verhaal kort moest houden, wijst de Raad erop dat het feit dat het interview voor DVZ korter is dan dat voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, niets afdoet aan de verwachting dat een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, vanaf het eerste interview waarheidsgetrouwe verklaringen dient af te leggen. De duur van het interview is hierbij irrelevant.

Waar verzoeker nog aangeeft dat hij niet begrijpt waarom het feit dat hij reeds met een studentenvisum naar het Verenigd Koninkrijk gereisd heeft afbreuk doet aan zijn asielrelaas, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing niet het feit van het reizen met een studentenvisum naar het Verenigd Koninkrijk op zich aangrijpt om de algehele geloofwaardigheid van verzoeker te beoordelen, doch wel stelt dat door het verzwijgen van het hebben van een studentenvisum voor en een voorafgaandelijk verblijf in het Verenigd Koninkrijk, verzoeker getracht heeft op intentionele wijze de Belgische asielinstanties te misleiden. Dit gegeven is wel degelijk relevant bij de beoordeling van een asielaanvraag. Immers, het feit dat verzoeker naar het Verenigd Koninkrijk is gereisd met een visum en daar gedurende een bepaalde periode verbleven heeft zonder asiel aan te vragen, samen met het feit dat hij bij de Belgische asielinstanties liegt over zijn verblijf aldaar, doet terecht ernstig afbreuk aan de ernst van de voorgehouden vrees voor vervolging in zijn land van herkomst. Van een persoon die daadwerkelijk vreest voor zijn leven, kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij, van zodra hij de kans hiertoe krijgt, internationale bescherming inroept.

2.5.2. Het betoog van verzoeker aangaande de reisweg – met name dat mensenhandel een verborgen maar aanwezige criminele tak is in Pakistan, dat hij geen andere keuze zag dan via deze wijze naar het Verenigd Koninkrijk te vluchten en dit uit angst, dat hij zijn land van herkomst diende te verlaten uit angst voor zijn leven, dat hij geen andere uitweg zag dan zich te richten tot een smokkelaar die hem in het bezit kon stellen van een visum voor het Verenigd Koninkrijk - kan hoegenaamd geen afbreuk doen aan de vaststelling dat hij de Belgische asielinstanties op intentionele wijze heeft trachten te misleiden. De stelling van verzoeker dat hij de hele reisweg aflegde om in België te geraken omdat zijn echtgenote zich in België bevindt, doet eveneens geen afbreuk aan de vaststelling dat hij de Belgische asielinstanties op intentionele wijze heeft trachten te misleiden. Waar verzoeker stelt door te twijfelen aan de reisweg de gegrondheid niet is onderzocht en dat zijn reisweg de beslissing van het CGVS niet mag beïnvloeden, dat deze immers niets te maken heeft met zijn asielrelaas en zijn gegronde vrees voor vervolging in Pakistan, dat dit wijst op het feit dat het CGVS zijn dossier slechts oppervlakkig heeft bekeken en dat zij rekening diende te houden met de motieven van verzoeker om zijn land van herkomst te ontvluchten, alsook verwijst naar een arrest (het betreft *in casu* een auditorsverslag zoals blijkt uit de door verzoeker toegevoegde stukken) van de Raad van State waarin zou gesteld worden dat zelfs bij fraude de vrees voor vervolging dient gecontroleerd te worden, gaat verzoeker ervan uit dat het beoordelen van de algehele geloofwaardigheid van verzoeker irrelevant is bij de

beoordeling van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad wijst erop dat de vaststelling dat verzoeker de Belgische asielinstanties op intentionele wijze heeft trachten te misleiden met betrekking tot het hebben van een paspoort, zijn afgelegde reisroute en zijn verblijf in andere landen wel degelijk relevant is bij de beoordeling van een asielaanvraag. Immers, het feit dat verzoeker naar het Verenigd Koninkrijk is gereisd met een visum en daar gedurende een bepaalde periode verbleven heeft, zonder asiel aan te vragen, samen met het feit dat hij bij de Belgische asielinstanties liegt over zijn verblijf aldaar, doet terecht ernstig afbreuk aan de ernst van de voorgehouden vrees voor vervolging in zijn land van herkomst. Van een persoon die daadwerkelijk vreest voor zijn leven, kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij, van zodra hij de kans hiertoe krijgt, internationale bescherming inroept.

2.5.3. In zoverre verzoeker de oorspronkelijke leugen betreffende de verblijfplaats van zijn broer in Duitsland tracht te verschonen met de verklaring dat hij zijn broer niet in de problemen wou brengen door zijn verklaringen, is zijn uitleg niet ernstig. In de asielprocedure wordt verzoeker erop gewezen dat hij steeds de waarheid moet vertellen, dat valse of onjuiste verklaringen kunnen tot gevolg hebben dat zijn asielaanvraag wordt verworpen (vragenlijst CGVS, p. 1, punt 1). Op het einde van het gehoor bij DVZ verklaarde verzoeker ook dat de door hem gegeven inlichtingen oprecht zijn, waarna verzoeker de vragenlijst en de verklaring ondertekende (verklaring DVZ, laatste pagina). Verzoekers vergoelijking dat hij gelogen heeft om zijn broer niet in de problemen te brengen, is in het licht van voorgaande inlichtingen die verzoeker ontving en de verklaring die hij aflegde, niet aanvaardbaar. Waar verzoeker nog stelt dat zijn leugenachtige verklaring zijn asielrelaas niet ongeloofwaardig maakt, gaat hij voorbij aan het feit dat de bestreden beslissing hieromtrent stelt dat verzoeker getracht heeft de Belgische asielinstanties te misleiden en dat leugens over zulke cruciale elementen zijn algehele geloofwaardigheid op fundamentele wijze ondermijnen.

2.5.4. Waar verzoeker stelt niet te begrijpen hoe het CGVS zijn carrière in twijfel kan trekken en dat zijn Facebook-account zijn verhaal juist bevestigt, dat deze account het bedrijf 'Outsource Partners International' vermeldt als werkgever en dit dan ook bevestigt dat hij werkt voor 'OPI International', kan hij niet gevolgd worden. De bestreden beslissing stelt dienaangaande *'Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor de bedrijven 'OPI International' (...) Het CGVS gaf uw emailadres in op Facebook. Het CGVS confronteerde u met de gevonden Facebook account en u bevestigde dat dit uw account betrof. Als het CGVS u vraagt waarom u op Facebook beweert voor het bedrijf 'Outsource Partners International' gewerkt te hebben, stelde u dat op Facebook niet alles waar is (zie gehoorverslag CGVS p.18). Dit kan niet overtuigen, immers waarom zou u daarover niet de waarheid vertellen op uw persoonlijke Facebook account. Dat u werkelijk voor deze (...) bedrijven heeft gewerkt, kan dan ook ernstig worden betwijfeld. Dit ondermijnt dan ook het geloof in uw problemen die onlosmakelijk verbonden zijn aan uw betrekkingen bij deze bedrijven.'* Deze motivering is terecht, nu uit het gehoor op het CGVS van 30 oktober 2012 (p. 9) blijkt dat 'OPI International' waar verzoeker volgens zijn verklaringen gewerkt heeft van februari 2007 tot augustus 2010, volgens verzoeker staat voor 'Oriental Petroleum International'. Gezien verzoekers Facebook-account vermeldt dat hij werkt voor 'Outsource Partners International' en verzoeker dit niet betwist, kon de commissaris-generaal terecht stellen dat de bewering dat verzoeker gewerkt heeft voor 'Oriental Petroleum International' ernstig kan betwijfeld worden. Waar verzoeker nog verder kritiek uit op de motivering van de bestreden beslissing betreffende het feit dat hij 'Eaglet Service Private Limited' niet vermeldt op zijn Facebook-account, gaat hij voorbij aan het geheel van de motieven betreffende zijn tewerkstelling bij het laatstgenoemde bedrijf. De commissaris-generaal stelde dienaangaande in de bestreden beslissing immers ook wat volgt: *'Aangaande uw bewering dat u werkte voor 'Eaglet Service Private Limited' kunnen de volgende opmerkingen geformuleerd worden. U zou een opleiding gevolgd hebben maar u legde geen documenten neer zoals cursussen, diploma's, informatie over de opleiding of dergelijke (zie gehoorverslag CGVS p.12). Het is opmerkelijk dat u, gegeven de bewering dat u nog niet lang in dienst was, al onmiddellijk de leiding kreeg over het reisagentschap (zie gehoorverslag CGVS p.13). U zou de financiën geregeld hebben maar wederom legde u hiervan geen documenten neer (zie gehoorverslag CGVS p.14). Eveneens opmerkelijk is dat u, eerst stelde dat uw loon cash werd betaald maar nadat er u op werd gewezen dat uw baas in het VK verblijft en het dan bevreemdend is dat u cash zou worden uitbetaald, gaf u aan dat u een bankrekeningnummer hebt (zie gehoorverslag CGVS p.15). Wat hier ook van zij, u legde geen loonfiches, noch rekeninguittreksels voor.'* Deze motieven worden door verzoeker niet betwist en volstaan om te besluiten dat het feit dat verzoeker werkelijk voor 'Eaglet Service Private Limited' heeft gewerkt, ernstig kan betwijfeld worden.

2.5.5. Betreffende verzoekers aangevoerde vergoelijking voor het niet indienen van een asielaanvraag in het Verenigd Koninkrijk – met name dat zijn vrouw over een verblijfsrecht in België beschikt, dat dit

ook geweten is door het CGVS, dat het duidelijk moet zijn voor de bevoegde instanties waarom hij naar België vluchtte om hier asiel aan te vragen, dat hij zich immers wenste te vervoegen met zijn vrouw, dat hij zijn land diende te verlaten uit schrik voor zijn leven, dat hij geen andere keuze had dan zich te richten tot een smokkelaar die hem in het bezit stelde van een studentenvisum zodat hij het land kon verlaten, dat het van het CGVS niet redelijk is om te stellen dat verzoeker maar asiel moest aanvragen in het Verenigd Koninkrijk, dat zijn vrouw immers in België verblijft – wijst de Raad erop dat van verzoeker redelijkerwijze kan verwacht worden dat hij bescherming zou gezocht hebben van zodra hij in een derde land, *in casu* het Verenigd Koninkrijk, aankwam, dat een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het vluchtelingenverdrag of de subsidiaire bescherming inroept, geacht wordt bij zijn aankomst of kort daarna bij de autoriteiten van het onthaalland een asielaanvraag in te dienen. Het feit dat verzoeker eerst naar België is gereisd en daar pas, bovendien pas na enkele weken, een asielaanvraag heeft ingediend wijst er op dat verzoeker internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en ondermijnt verder de geloofwaardigheid en de ernst van de door hem aangehaalde vrees.

Waar verzoeker nog meent dat hij inderdaad volgens de redelijke verwachtingen heeft gehandeld en zo snel mogelijk een asielaanvraag heeft ingediend van zodra dit mogelijk was, dat de site van Kruispunt-migratie vermeldt dat zowel de vreemdelingen die legaal als illegaal zijn binnengekomen, een asielaanvraag kunnen indienen, zo snel mogelijk na de binnenkomst, dat hij zich aan deze voorwaarde heeft gehouden en zo vlug mogelijk een asielaanvraag heeft ingediend, kan hij niet overtuigen. Immers motiveert de commissaris-generaal terecht dat verzoeker volgens zijn verklaringen sinds 21 december 2011 op het Belgische grondgebied verblijft en dat hij pas op 16 januari 2012 asiel aanvroeg, dat de laattijdigheid van zijn asielaanvraag dan ook afbreuk doet aan verzoekers geloofwaardigheid, dat mocht er geloof kunnen gehecht worden aan de door verzoeker beweerde vrees er toch van kan uitgegaan worden dat hij zich bij aankomst in België onmiddellijk, of quasi onmiddellijk, tot de bevoegde autoriteiten zou wenden om bescherming te vragen, te meer er uit zijn verklaringen blijkt dat hij hier contact had met personen die op de hoogte waren van het bestaan van de asielprocedure.

In zoverre verzoeker laat uitschijnen dat de smokkelaar het Verenigd Koninkrijk als bestemming uitkoos om zijn land te ontvluchten daar er voor dit land een visum kon verkregen worden, maar dat hij zich wenste te vervoegen bij zijn vrouw in België om te vergoelijken waarom hij geen asielaanvraag indiende in het Verenigd Koninkrijk, kan hij niet overtuigen. De Raad herhaalt dat indien verzoeker een daadwerkelijke vrees heeft, het geenszins aannemelijk is dat hij niet op zijn minst poogt de bescherming in te roepen van de autoriteiten van zodra hij in een derde land, *in casu* het Verenigd Koninkrijk, aankomt, doch slechts zijn reis gewoon verderzet om bij zijn echtgenote te kunnen zijn in België.

De stelling van verzoeker dat het feit dat hij België gekozen heeft om een asielaanvraag in te dienen hem niet mag weerhouden worden en hij niet verplicht is om in het Verenigd Koninkrijk asiel aan te vragen, draagt juist bij tot de vaststelling dat hij geen werkelijke vrees koestert. Een werkelijke vrees voor vervolging houdt immers in dat men zich zo snel mogelijk in veiligheid wenst te brengen en dus ook onmiddellijk de bescherming van de autoriteiten inroept van zodra dit mogelijk is. De vaststelling dat verzoeker zelf wil 'kiezen' waar hij asiel aanvraagt, strookt hoegenaamd niet met een ernstige vrees voor vervolging en heeft dus, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, wel degelijk een invloed op de beslissing in verband met de gegronde vrees voor vervolging van verzoeker om terug te keren naar zijn land van herkomst.

2.6. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker intentioneel heeft gepoogd de asielinstanties te misleiden. De vaststellingen dienaangaande in de bestreden beslissing blijken allemaal uit de stukken van het administratief dossier. Verzoeker onderneemt geen poging om deze vaststellingen te ontkrachten met objectieve argumenten die steun vinden in het administratief dossier, doch beperkt zich tot het minimaliseren en vergoelijken daarvan.

Gelet op de vaststelling dat verzoeker meermaals getracht heeft om op intentionele wijze de Belgische asielinstanties te misleiden, op de vaststelling dat verzoeker geen asielaanvraag indiende in het Verenigd Koninkrijk gedurende zijn verblijf aldaar en de ernstige twijfels over verzoekers verklaringen betreffende de bedrijven waarvoor hij zou gewerkt hebben, kan er geen geloof meer worden gehecht aan zijn asielrelaas, waarbij de door verzoeker opgesomde problemen overigens onlosmakelijk verbonden zijn met verzoekers beweerde betrekking bij de genoemde bedrijven.

2.7. Waar verzoeker in het tweede onderdeel voorhoudt dat de beslissing van het CGVS onvoldoende gemotiveerd is, dat het CGVS er immers niet in slaagt om de gegronde vrees voor vervolging van verzoeker te onderzoeken, dat het CGVS letterlijk vermeldt in zijn beslissing dat ze niet twijfelt aan de

bewering dat verzoeker een Ahmadi is en dat Ahmadi in Pakistan problemen hebben, dat zij er toch in faalt hier rekening mee te houden in de beslissing, dat het juist is omdat hij lid is van de Ahmadiyya gemeenschap, dat hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst, dat het CGVS flagrant de motiveringsplicht schendt door niet te onderzoeken wat de gevolgen zijn voor verzoeker om als Ahmadiyya in Pakistan te moeten overleven, alsook herhaaldelijk in het eerste onderdeel stelt dat de verwerende partij dienomtrent niet afdoende motiveerde en zelfs stelt dat de verwerende partij het rechtszekerheidsbeginsel dient te respecteren en zijn vrees voor vervolging dient te onderzoeken, kan hij niet gevolgd worden. Immers motiveert de commissaris-generaal aangaande verzoekers asielrelaas en het feit dat hij lid is van de Ahmadiyya gemeenschap wat volgt: *"U bent geboren in een familie die Ahmadi is en u bent ook gehuwd binnen uw geloofsgemeenschap. Er wordt niet getwijfeld aan uw bewering Ahmadi te zijn, maar u toont geen persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aan en wist uw persoonlijke vrees voor vervolging dan ook niet aannemelijk te maken. Hoewel het CGVS erkent dat Ahmadis in Pakistan potentieel problemen kunnen hebben, wijzen onderstaande vaststellingen erop dat aan de door u ingeroepen problemen met name dat u ontslagen werd omwille van uw geloof, gediscrimineerd werd bij het zoeken naar werk én dat u werd bedreigd door extremisten tijdens het uitoefenen van uw tweede job geen geloof kan worden gehecht.*

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor de bedrijven 'OPI International' of 'Eaglet Service Private Limited' hebt gewerkt. Bijgevolg kan ook geen geloof worden gehecht aan de problemen die u ten gevolge van deze activiteiten zou hebben gekend. Zo legde u geen enkel document neer dat u werkte voor 'OPI International'. Nochtans doorliep u een sollicitatieprocedure, werkte u gedurende een lange tijd voor dit bedrijf en ontving u een loon (zie gehoorverslag CGVS p.9, p.10, p.11 en p.19). Er kan dan ook verwacht worden dat u hiervan enige documenten kan voorleggen. Aangaande uw bewering dat u werkte voor 'Eaglet Service Private Limited' kunnen de volgende opmerkingen geformuleerd worden. U zou een opleiding gevolgd hebben maar u legde geen documenten neer zoals cursussen, diploma's, informatie over de opleiding of dergelijke (zie gehoorverslag CGVS p.12). Het is opmerkelijk dat u, gegeven de bewering dat u nog niet lang in dienst was, al onmiddellijk de leiding kreeg over het reisagentschap (zie gehoorverslag CGVS p.13). U zou de financiën geregeld hebben maar wederom legde u hiervan geen documenten neer (zie gehoorverslag CGVS p.14). Eveneens opmerkelijk is dat u, eerst stelde dat uw loon cash werd betaald maar nadat er u op werd gewezen dat uw baas in het VK verblijft en het dan bevreemdend is dat u cash zou worden uitbetaald, gaf u aan dat u een bankrekeningnummer hebt (zie gehoorverslag CGVS p.15). Wat hier ook van zij, u legde geen loonfiches, noch rekeninguittreksels voor. Het CGVS gaf uw emailadres in op Facebook. Het CGVS confronteerde u met de gevonden Facebook account en u bevestigde dat dit uw account betrof. Als het CGVS u vraagt waarom u op Facebook beweert voor het bedrijf 'Outsource Partners International' gewerkt te hebben, stelde u dat op Facebook niet alles waar is (zie gehoorverslag CGVS p.18). Dit kan niet overtuigen, immers waarom zou u daarover niet de waarheid vertellen op uw persoonlijke Facebook account. Dat u werkelijk voor deze twee bedrijven heeft gewerkt, kan dan ook ernstig worden betwijfeld. Dit ondermijnt dan ook het geloof in uw problemen die onlosmakelijk verbonden zijn aan uw betrekkingen bij deze bedrijven.

Verder dient te worden opgemerkt dat u niet op een objectieve manier kan staven dat uw beweerde baas verbonden is aan 'Jamaat-E-Islam' (zie gehoorverslag CGVS p.11). Het blijft dan ook bij een blote bewering. Daar u al eerder ontdekte dat uw baas tot die extremistisch- religieuze groepering behoorde, is het bevreemdend dat u als Ahmadi, voor hem zou blijven werken (zie gehoorverslag CGVS p.11). U was ook zeer onduidelijk over de telefonische bedreigingen die u zou hebben ontvangen toen u werkte voor 'Eaglet Service Private Limited'. Hoewel u dreigtelefoons kreeg, kan u niet zeggen wie de persoon aan de lijn was of welke organisatie die persoon vertegenwoordigde (zie gehoorverslag CGVS p.14). U stelde dat het mensen uit de tribale gebieden waren, vervolgens waren het jihadi's, dewelke veralgemeningen zijn, die u niet wist te concretiseren (zie gehoorverslag CGVS p.14). Bovendien veralgemeent u dat iedereen in de tribale gebieden zich bezig zou houden met terrorisme. Het is zeer bevreemdend dat u niet kan verduidelijken door wie of door welke terroristische groepering u zich bedreigd zou voelen.

Voorts beweerde u gediscrimineerd te worden op basis van uw geloof tijdens uw zoektocht naar werk. U stelde dat u telkens een formulier diende in te vullen waarop u steeds Ahmadi als religie aangaf (zie gehoorverslag CGVS p.10). Het is merkwaardig dat u dit diende te doen bij de zoektocht naar werk. Immers toen u uw paspoort aanvraag bij een overheidsinstantie diende u uw religie niet in te vullen, hoewel dit toch specifiek gevraagd wordt. Ze zouden aan de hand van uw naam gedacht hebben dat u een soennitische moslim was (zie gehoorverslag CGVS p.7). Noch legde u een curriculum vitae voor wat bevreemdend is, gezien u beweerde meermaals en langdurig op zoek geweest te zijn naar werk (zie gehoorverslag CGVS p.12).

Vervolgens dient er te worden vastgesteld dat u geen asielaanvraag hebt ingediend in het Verenigd Koninkrijk hoewel u hiertoe wel de kans had. Toen u werd gevraagd waarom u dit niet gedaan

hebt, antwoordde u dat u naar België wilde komen (zie gehoorverslag CGVS p.7). Dit is echter geen afdoende reden. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij zo snel mogelijk een asielaanvraag indient. Het feit dat u eerst naar België bent gereisd en daar pas een asielaanvraag hebt ingediend terwijl u hiertoe ook de mogelijkheid had in het Verenigd Koninkrijk is een indicatie dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en ondermijnt als dusdanig verder de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vrees. De oprechtheid van uw beweerde vrees wordt door volgende vaststellingen verder ondermijnt. U zou momenteel aan het pogen zijn om uw huwelijk voor de Belgische wet te laten legaliseren. Meermaals tijdens het gehoor voor het CGVS verwijst u naar uw huwelijk maar dat het voor uw echtgenote als studente moeilijk is om een visum voor u te verkrijgen (zie gehoorverslag CGVS p.2, p.5 en p.7). Dit doet eerder vermoeden dat u hier gewoon eender welk verblijfsrecht tracht te verwerven. Het CGVS stipt aan dat u sinds 21 december 2011 op Belgisch grondgebied verblijft en dat u pas op 16 januari 2012 asiel hebt aangevraagd (zie gehoorverslag CGVS p.18). De laattijdigheid van uw asielaanvraag doet dan ook zeer sterk afbreuk aan uw geloofwaardigheid. Mocht er geloof aan deze door u beweerde vrees kunnen worden gehecht kan er toch van worden uitgegaan dat u zich bij aankomst in België onmiddellijk, of quasi onmiddellijk, tot de bevoegde autoriteiten zou wenden om bescherming te vragen, te meer er uit uw verklaringen blijkt dat u hier contact had met personen die op de hoogte waren van het bestaan van de asielprocedure (uw schoonfamilie).

Gezien al deze vaststellingen kan er geen geloof meer worden gehecht aan het door u aangehaalde asielrelaas. U verwees tevens naar de algemene situatie van Ahmadi's in Pakistan. Er dient te worden opgemerkt dat een loutere verwijzing naar een algemene situatie niet volstaat om te spreken van een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade (zoals bedoeld in artikel 48/4 §2 a) en b) van de vreemdelingenwet), vermits dit risico in concreto dient te worden aangetoond. De algemene artikels over de situatie van Ahmadi's in Pakistan voegen dan ook niets toe aan uw individuele asielaanvraag (zie document 7, groene map)." Deze motieven worden door verzoeker, zoals blijkt uit wat voorafgaat, niet met valabele argumenten betwist.

Waar verzoeker verwijst naar een arrest van het Europees Hof van 5 september 2012 en voorhoudt dat wat van belang is, is of hij zijn geloof actief beleeft, dat het duidelijk is uit de voorgelegde stukken dat hij zich actief inzet in de Ahmadiyya gemeenschap, dat er nog steeds een aantal wettelijke beperkingen zijn die worden opgelegd door de Pakistaanse overheid en deze dan ook een schending uitmaken van artikel 9 EVRM, stelt de Raad vooreerst vast dat het desbetreffende arrest een arrest van het Hof van Justitie naar aanleiding van een door Duitsland gestelde prejudiciële vraag (de zaken C-71/11 en C-99/11) betreft. Uit dit arrest kan echter niet worden afgeleid dat het loutere feit Ahmadiyya te zijn in Pakistan en het daaraan gekoppeld ontzegd zijn van algemene rechten op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag of de toekenning van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit aan artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag te toetsen, zodat ook verzoekers uiteenzetting in een derde onderdeel van zijn enig middel (zie punt 2.1.3.) niet dienstig is. Verzoeker slaagt er dan ook niet in een persoonlijk en gegronde vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag aan te tonen.

2.8. Waar verzoeker stelt dat de bestreden beslissing niet motiveert waarom de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet niet wordt toegekend, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoonde dat de weigering van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien betekent het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn. Waar verzoeker meent dat uit de motivering niet blijkt dat artikel 48/4, §2, c) onderzocht werd terwijl daar in de context van verzoeker wel degelijk voldoende redenen voor zijn, kan hij niet gevolgd worden, nu uit de motivering van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat dienaangaande gemotiveerd werd en dit als volgt: "Het CGVS erkent dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een bij periodes open strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw dossier blijkt dat het hier over een zeer lokaal conflict gaat dat zich voornamelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan (zie document 2,

blauwe map). Daar u niet uit deze regio afkomstig bent, is het dan ook niet aannemelijk dat dit conflict uw terugkeer naar Pakistan in de weg zou staan. U komt dan ook niet in aanmerking voor de bescherming geboden door de Conventie van Genève noch voor Subsidiaire Bescherming." Deze motieven worden door verzoeker niet betwist. De Raad schaaft zich dan ook achter deze motieven.

2.9. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.10. Verzoeker gaat er in deze dan ook aan voorbij dat voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet net als bij de vluchtelingenstatus de bewijslast principieel op de vreemdeling rust. Aangezien verzoekers asielaanvraag niet geloofwaardig is, kan hij zich niet steunen op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker haalt geen andere elementen aan dan deze die reeds werden beoordeeld in het kader van zijn asielaanvraag en onwaarachtig werden bevonden, zodat hij ook nu niet aantoonde dat hij een reëel risico zou lijden in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de vreemdelingenwet. Hij brengt, in het kader van zijn uiteenzetting betreffende de subsidiaire bescherming, evenmin elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Bijgevolg slaagt verzoeker er niet in een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de bepalingen met betrekking tot de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

2.11. In zoverre verzoeker in het kader van zijn uiteenzetting over de subsidiaire bescherming lijkt te verwijzen naar 'de omstandigheden' en het 'gebrek aan zekerheid' in Pakistan en verzoeker meent, zoals blijkt uit het geheel van toelichting bij het middel, dat de situatie in Pakistan nog steeds heel gevaarlijk is en de Pakistaanse autoriteit er niet in slaagt om de veiligheid van burgers te garanderen en betreffende verzoekers verwijzing in de toelichting bij het middel naar de anti-Ahmadiyyawetten en de algemene situatie van de Ahmadiyya in Pakistan en zijn verwijzing naar verschillende rapporten van onafhankelijke mensenrechtenorganisaties, benadrukt de Raad dat het niet volstaat te verwijzen naar de algemene situatie in het voorgehouden land van herkomst om aan te tonen dat de verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hiertoe in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Waar hij dus wijst op de gevaarlijke situatie in Pakistan en het gebrek aan bescherming van de autoriteiten in zijn land van herkomst dat zou blijken uit de bij zijn verzoekschrift gevoegde rapporten, kan dit niet dienstig worden aangebracht: verzoeker heeft immers niet aannemelijk gemaakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft. Het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken waarnaar verzoeker verwijst, is voorts irrelevant daar het niet slaat op verzoekers concrete situatie, doch slechts een algemene strekking heeft en bedoeld is om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het betrokken land (RvS 26 oktober 2007, nr. 176.206), doch vormt het geen leidraad voor asielinstanties die belast zijn met het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging of het reële risico op ernstige schade van asielzoekers.

2.12. Verzoeker betwist de motivering van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten niet zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de voorgehouden vrees voor vervolging.

2.13. Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat dit beginsel enkel dan is geschonden, wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden weerhouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Verzoeker toont deze wanverhouding tussen het dispositief en de aangehaalde motieven evenmin aan.

2.14. Verder benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een

correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de uitgebreide landeninformatie en het gehoorverslag van verzoeker en dat hij tijdens het gehoor de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 28 november 2006, nr. 165.215; RvS 21 maart 2007, nr. 169.222). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.15. De Raad is van oordeel dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven, die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van de verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet worden weerhouden.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

2.16. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend dertien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER